NO
RESERVED
SEAT

రెండవ భాగం

గడప 10

కేటాయించిన ఆసనం లేదు

చాలా ఏళ్ల పాటు కథలు వివరించడానికే ఉపయోగపడతాయని నమ్మాను.

ఒక సంఘటనను వివరించడానికి.

ఒక జీవితాన్ని వివరించడానికి.

ఒక ఎంపికను వివరించడానికి.

ఒక తప్పును వివరించడానికి.

అది సహజమైన నమ్మకం.

ఒక పుస్తకం చదివిన, ఒక కథ విన్న, ఒక జీవిత చరిత్రను గమనించిన ప్రతిసారీ, ఒక సమాధానం దొరుకుతుందని ఆశిస్తాం.

ఒక నీతి.

ఒక ముగింపు.

ఒక క్రమబద్ధమైన అర్థం.

ఆ తర్వాత నేను వేరే విషయం కనుగొన్నాను.

అతి ముఖ్యమైన కథలు వివరించవు.

అవి గుర్తింపజేస్తాయి.

ఏం ఆలోచించాలో అవి మీకు చెప్పవు.

కళ్లు పైకెత్తి ఇలా అనేలా చేస్తాయి:

“నేను కూడా.”

అది చిన్న విషయం.

అయినా అది అన్నిటినీ మారుస్తుంది.

ఎందుకంటే, ఏదో ఒకదానిలో మనల్ని మనం గుర్తించిన క్షణంలో, మనం ప్రేక్షకులుగా ఉండటం ఆగిపోతాం.

భాగస్వాములమవుతాం.

ఈ పుస్తకం, ఈ గడపలు, ఈ సుదీర్ఘమైన దాటడం మెప్పు పొందడానికి రాసినవి కావు.

మెప్పు పెళుసైనది.

అది కొద్ది కాలమే ఉంటుంది.

అది దూరం మీదే బతుకుతుంది.

నేను వేరేది కోరుకున్నాను.

సాన్నిహిత్యాన్ని కోరుకున్నాను.

ఒక మనిషి ఇంకొకరి కథలో తనలోని ఒక శకలాన్ని గుర్తించినప్పుడు మాత్రమే సాన్నిహిత్యం పుడుతుంది.

దేశం ముఖ్యం కాదు.

భాష ముఖ్యం కాదు.

మతం ముఖ్యం కాదు.

వృత్తి ముఖ్యం కాదు.

ముఖ్యమైనది గుర్తింపు.

నా జీవిత కాలంలో ఎన్నో సరిహద్దులను దాటాను.

భౌగోళికమైనవి.

వృత్తిపరమైనవి.

వ్యక్తిగతమైనవి.

ప్రతిసారీ అదే ముగింపుకు చేరుకున్నాను.

మనుషులు తాము నమ్మేదానికంటే చాలా ఎక్కువగా ఒకరినొకరు పోలి ఉంటారు.

మాటలు మారతాయి.

అలవాట్లు మారతాయి.

సంప్రదాయాలు మారతాయి.

కానీ ప్రశ్నలు అవే ఉంటాయి.

భయం.

ప్రేమ.

లేమి.

ఆశ.

బాధ్యత.

నష్టం.

అర్థం కోసం అన్వేషణ.

అందుకే ఒక చోట రాసిన కథను ప్రపంచం అవతలి వైపు అర్థం చేసుకోగలరు.

అది ఒక సంస్కృతి గురించి చెబుతుంది కాబట్టి కాదు.

అది ఒక మానవ స్థితి గురించి చెబుతుంది కాబట్టి.

నా అనుభవపు శకలాలను కలిపి కూర్చడం మొదలుపెట్టినప్పుడు, నేను ఒక గాథను ఊహించలేదు.

ఒక కథన వ్యవస్థను ఊహించలేదు.

ఒక గమ్యాన్ని కూడా ఊహించలేదు.

ఏం మిగిలిందో అర్థం చేసుకోవడానికి మాత్రమే ప్రయత్నిస్తున్నాను.

పని తర్వాత.

ప్రయాణాల తర్వాత.

పరీక్షల తర్వాత.

కలిసిన మనుషుల తర్వాత.

ఏళ్ల తర్వాత.

సమాధానం నెమ్మదిగా వచ్చింది.

నేను అనుకున్నదానికంటే చాలా తక్కువ మిగిలింది.

నేను ఊహించినదానికంటే చాలా ఎక్కువ కూడా.

సూత్రాలు మిగిలాయి.

అనుబంధాలు.

పాఠాలు.

సాన్నిధ్యాలు.

అంగీకరించిన బాధ్యతలు.

నిలబెట్టుకున్న విధేయతలు.

అన్నిటికంటే ముఖ్యంగా, నేను నిర్వచించలేని ఏదో మిగిలింది.

ఒక రకమైన దారం.

దూరంగా కనిపించే అనుభవాల మధ్య ఒక కనిపించని బంధం.

బహుశా మీ జీవితానికి కూడా తోడుగా వచ్చిన అదే దారం.

ఎందుకంటే ప్రతి ఉనికికీ ఒక రహస్య కథాసూత్రం ఉంటుంది.

మొదట్లో మనకు అది కనిపించదు.

జీవించడంలో మరీ మునిగిపోయి ఉంటాం.

పరుగెత్తడంలో.

ప్రతిస్పందించడంలో.

నిర్మించడంలో.

ఆ తర్వాత, ఒకానొక దశలో, కాలం మనకు తగినంత దూరాన్ని ఇస్తుంది.

చివరకు మనం ఆ నమూనాను గమనించడం మొదలుపెడతాం.

పరిపూర్ణమైనది కాదు.

సరళరేఖ కాదు.

కానీ నిజమైనది.

బహుశా మనం కథలు చెప్పడానికి కారణం ఇదేనేమో.

బోధించడానికి కాదు.

గుర్తించడానికి.

ఒకప్పుడు ఉన్నదాన్ని గుర్తించడానికి.

ఇంకా ఉనికిలో కొనసాగుతున్నదాన్ని.

అందజేయదగినదాన్ని.

సందేశం ఏమిటని నన్ను తరచుగా అడుగుతారు.

నిజం ఏమిటంటే ఒక్కటే సందేశం లేదు.

ప్రతి పాఠకుడూ వేరే తలుపు గుండా లోపలికి వస్తాడు.

ఎవరో తండ్రిలో తనను గుర్తిస్తారు.

ఎవరో కొడుకులో.

ఎవరో నష్టంలో.

ఎవరో పునర్జన్మలో.

ఎవరో ప్రయాణంలో.

ఎవరో అనారోగ్యంలో.

ఎవరో తట్టుకుని నిలబడటంలో.

ఎవరో ప్రేమలో.

కథ ఒకటే.

ప్రవేశ ద్వారం మారుతుంది.

అది మంచిదే.

ఎందుకంటే ఏ కథనమూ దాన్ని రాసేవారికి మాత్రమే పూర్తిగా చెందదు.

అది చదవబడిన క్షణంలో, దాని గుండా దాటేవారికి కూడా చెందుతుంది.

ఈ పరివర్తనను గౌరవించడం నేర్చుకున్నాను.

దాన్ని నియంత్రించడం కాదు.

దాన్ని నడిపించడం కాదు.

దాన్ని జరగనివ్వడం.

చివరికి, ప్రతి పాఠకుడూ తన ముందున్న పుస్తకాన్ని మళ్లీ రాస్తాడు.

తన సొంత అనుభవంతో.

తన సొంత గాయాలతో.

తన సొంత జ్ఞాపకంతో.

అందుకే అంతిమ పఠనం అంటూ ఏదీ లేదు.

వేలాది సాధ్యమైన పఠనాలు ఉన్నాయి.

అన్నీ న్యాయమైనవి.

అన్నీ నిజమైనవి.

అన్నీ మానవీయమైనవి.

ఇంత దూరం వచ్చాక, ఈ గడపలన్నీ దాటాక, ఎవరినీ ఒప్పించాల్సిన అవసరం నాకు అనిపించదు.

నేను నిరూపించాల్సింది ఏమీ లేదు.

ఆమోదం కోసం వెతకాల్సిన అవసరం లేదు.

ఒక స్మారకాన్ని నిర్మించాల్సిన అవసరం లేదు.

మరింత సరళమైన ఒక అవకాశం నాకు చాలు.

ఈ పుటలు చదువుతూ, ఎవరో ఒకరికి ఒక తాకే బిందువు దొరకడం.

ఒక గుర్తింపు.

ఒక ప్రతిధ్వని.

ఒక వాక్యం.

ఒక భాగం.

ఒక మౌనం.

అతను ఇలా అనుకునేలా చేసే ఏదో ఒకటి:

“నేను ఒక్కణ్ణే కాదు.”

బహుశా చెప్పదగిన ప్రతి కథనం యొక్క నిజమైన కర్తవ్యం ఇదే.

మనుషుల మధ్య దూరాన్ని తగ్గించడం.

కొన్ని నిమిషాల పాటు మాత్రమే అయినా.

కొన్ని పుటల పాటు మాత్రమే అయినా.

ఒక్క గడప పాటు మాత్రమే అయినా.

ఎందుకంటే దారి చివర, బిరుదులు ప్రాధాన్యం కోల్పోయినప్పుడు, గణాంకాలు ధూళిగా మారినప్పుడు, కాలం తన పని తాను చేయడం మొదలుపెట్టినప్పుడు, ఒకే ఒక ప్రశ్న మిగులుతుంది.

మీరు ఎవరిని మెచ్చుకున్నారని కాదు.

మీరు ఎవరిని అనుసరించారని కాదు.

మీరు ఎవరిని అనుకరించారని కాదు.

మీరు ఎవరిని గుర్తించారని.

అందుకే ఈ గడప ఉంది.

ఒక ముగింపుగా కాదు.

ఒక ఆహ్వానంగా కాదు.

ఒక సూచనగా కాదు.

ఒక అవకాశంగా.

ఈ పుటల వెంట మీకు మీదైన ఏదో ఎదురైతే, తలుపు ఇప్పటికే తెరిచి ఉంది.

మీరు అనుమతి అడగాల్సిన అవసరం లేదు.

ఏమీ నిరూపించాల్సిన అవసరం లేదు.

దాన్ని దాటితే చాలు.

మిమ్మల్ని మీరు గుర్తిస్తే, లోపలికి రండి.